

Tám danh thiệp... là đầu câu chuyện!

VÔ TÁ HÂN

Nhiều người bạn phương Tây khi gặp tôi thường hỏi rằng không hiểu tại sao dân châu Á mà nhất là người Singapore lại... thích “sưu tầm” danh thiệp đến thế? Hễ gặp nhau đâu thì việc đầu tiên là phải trao đổi danh thiệp! Đã sống và làm việc trong vùng khá lâu nên tôi không hề thấy điều này đáng ngạc nhiên mà lại tự hỏi rằng không hiểu mấy ông Tây gặp nhau lần đầu mà không chịu trao đổi danh thiệp thì làm sao để nhớ hết tên mọi người được?

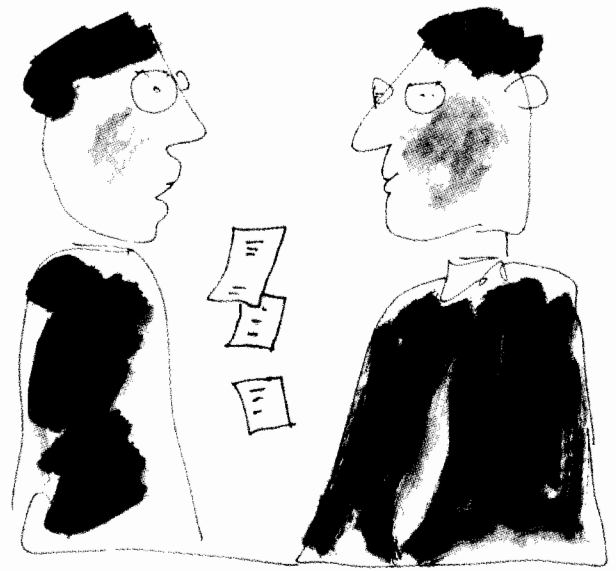
Thật vậy, nếu nhìn kỹ thì việc trao đổi danh thiệp đã trở thành một tập tục trong việc giao tế hàng ngày ở châu Á. Riêng ở Singapore, cách trao đổi danh thiệp dường như đã trở thành một thứ “nghi lễ” nhỏ.

Thông thường, khi vừa được giới thiệu thì một người khách Singapore sẽ cầm tấm thiệp của họ bằng cả hai tay để trao cho bạn, với mặt chữ thuận cho bạn xem. Khi nhận lại tấm thiệp của bạn, họ cũng sẽ nhận với hai tay, rồi nhìn vào tấm thiệp ấy một lúc trước khi cẩn thận xếp vào trong bóp, túi áo hay đặt trên chiếc bàn bên cạnh. Thấy tên lạ, họ sẽ hỏi xem đâu là tên và họ của mình, lại bắt mình đọc lên để họ nghe cách phát âm và hỏi

xem mình muốn họ gọi tên mình thế nào.

Có lẽ việc tỏ ra “kiểu cách” đối với cái danh thiệp bắt nguồn từ vấn đề “giữ thể diện” và việc làm cho ai “mất mặt” là một điều tối kỵ. Đối với người Singapore, cũng như người Á Đông nói chung, tám danh thiệp là biểu tượng của mỗi cá nhân, và vì cần giữ thể diện cả cho mình lẫn người khác nên từ đó mới phát sinh ra cái phong cách tương đối trịnh trọng khi trao đổi danh thiệp. “Coi thường” tám danh thiệp của người khác cũng không khác gì làm cho người ấy mất mặt, và nếu điều này xảy ra trước đám đông, nhất là trước mặt những người dưới quyền của họ thì đầu cho cuộc đàm phán thương mại với bạn chưa bắt đầu, trong thâm tâm họ, bạn đã bị đánh giá là người... “hổng xài được”!

Biết vậy, khi nhận danh thiệp của khách trên tay, bạn tuyệt đối không nên nhét ngay vào túi quần, lại cũng không nên dùng cái thiệp đó để viết gì lên trên. Không rõ tên của khách phải phát âm ra sao thì bạn cứ tự nhiên hỏi và điều này hoàn toàn không làm họ phật lòng mà lại thích là đằng khác, vì bạn đã tỏ ra chú ý đến họ. Đồng thời đây cũng là một cách hữu hiệu để bắt đầu câu chuyện với một người chưa quen biết.

Một điều nên tránh khác là sau khi nhận danh thiệp của họ xong thì bạn lại phớt lờ, “không thèm” trao lại danh thiệp của mình. Tệ hơn nữa là việc bạn... tên tò cho biết rằng mình đi vội quá đã quên mang theo danh thiệp. Vì phép lịch sự, họ sẽ cười xòa, cho là không quan trọng, nhưng trong thâm tâm họ, bạn đã bị một điểm không mấy tốt. Dầu cho bạn có viện cớ gì đi nữa, thì họ cũng vẫn không mấy vui vì cho rằng tuy họ có “trao” mà bạn lại không “đổi”.

Gặp trường hợp đi công tác xa và bạn không mang đủ danh thiệp thì sao? Cách đơn giản nhất là bạn nên tìm cách photocopy lại một số danh thiệp để trao đổi. Tốt hơn nữa là hỏi tại các trung tâm dịch vụ thương mại tại mỗi khách sạn để giúp in nhanh cho mình một số danh thiệp. Dù những danh thiệp ấy không đạt chất lượng, nhưng khi trao đổi, bạn chỉ cần nói ít lời xin lỗi là phải in vội vì đã dùng hết danh thiệp thì họ sẽ vui vẻ chấp nhận ngay và cho bạn là người biết điều.

Thế nào cũng có người hỏi rằng nếu mình là một “ông lớn” còn “đổi tác” chỉ là một

nhân viên quen thì tại sao lại phải mất công tỏ ra lễ mễ quá đáng như vậy? Dĩ nhiên không ai cấm bạn phô trương sức mạnh bằng cách “thầy” cho khách tám thiệp của mình như... liệng bài trong sòng bạc. Thế nhưng nào ai biết được người khách trông có vẻ hiền hòa, vô sự ấy là ai? “Hắn ta” có thể là người phụ trách bộ phận chúng từ trong một ngân hàng và một ngày đẹp trời nào đó bỗng thấy cái L/C của công ty bạn trước mắt, lại chợt nhớ đến thái độ “coi người như rác” của bạn ngày nào... “Hắn ta” cũng có thể là một nhân viên cấp dưới hôm nay nhưng biết đâu mười năm, hai mươi năm sau sẽ nắm chức vụ cao cấp và dĩ nhiên cũng sẽ không hề quên thái độ cư xử của bạn? Hoặc giả “hắn ta” có thể là người thân trong gia đình chủ công ty...

Không riêng gì người khác mà chính chúng ta hẳn đã bị chạm tự ái thì chắc cũng sẽ khó quên... Một cử chỉ đẹp nho nhỏ chắc hẳn sẽ mang lại nhiều điều tốt trong đường dài. Phong cách của người Singapore, tuy có vẻ hơi trịnh trọng, nhưng quả là một điều đáng bắt chước. ■